

Jeg vil gerne understrege, at Det Konservative Folkepartis mål er, at alle kvalificerede ansøgere selvfølgelig skal have mulighed for at tage en videregående uddannelse. Så i princippet er vi også tilhængere af, at alle kvalificerede ansøgere får mulighed for at tage en videregående uddannelse. Men læg mærke til ordet kvalificerede ansøgere. Derfor er vi også tilhængere af brugen af eksempelvis stopprøver.

I Det Konservative Folkeparti er vi nemlig mere optagede af at sikre en ordentlig standard, en ordentlig kvalitet på de videregående uddannelser end bare at øge antallet af studiepladser og så lukke øjnene for konsekvenserne. Når man f.eks. i dagbladet Information den 7. oktober i år kan læse, at både erhvervsfolk, forskere og undervisere på Københavns Universitet mener, at de naturvidenskabelige kandidater fra de danske læreanstalter bliver stadig dårligere, og dette er et stort problem, ja så synes vi i Det Konservative Folkeparti, at det da er værd at beskæftige sig med.

Og når formanden for Statens Naturvidenskabelige Forskningsråd, Erik Larsen, mener, at universiteterne er gået for langt i lighedstanken, sådan som han giver udtryk for i dagbladet Information den 7. oktober, så synes vi i Det Konservative Folkeparti også, at det er et problem. Når omtalte formand siger, at det er et problem, at alle skal føres hele vejen igennem en kandidatuddannelse, og at man, og jeg citerer fra Information, »burde skille fårene fra bukke-
ne, så kun de bedste går videre fra bacheloreksamen til kandidatuddannelserne«, så er det oprigtigt talt noget af dette, vi burde diskutere her i Folketinget, og ikke Enhedslistens forvirrede tanker om en bevidstløs forøgelse af antallet af studiepladser. Noget som formentlig vil forringe uddannelsernes kvalitet endnu mere.

Hovedproblemet i det danske uddannelses-system er ikke, at det er for småt. Hovedproblemet er, at det er ved at blive for dårligt. Når Enhedslisten stiller denne forespørgsel, så er anledningen, at omkring 17.000 studerende i sommer fik afslag om plads på deres drømmestudium på det nærmeste universitet eller uddannelsessted. Det er selvfølgelig et problem for de pågældende, men man skal nu heller ikke overdrive det.

For det første er der faktisk ledige studiepladser på en række uddannelsesinstitutioner, også på mange af de mere populære fag, blot ikke på Københavns eller Århus Universiteter, som de fleste vil ind på. Hvis de studerende var mere

villige til at flytte sig geografisk, så var og er der faktisk mulighed for, at flere kunne komme i gang med det eftertragtede studium.

Problemet er altså ikke så meget utilstrækkelig uddannelseskapacitet, som det er de studerendes manglende mobilitet. Det må oprigtigt talt undre, at så få unge mennesker er indstillet på at flytte hen til deres drømmestudium. Så er ønsket og motivationen hos de pågældende næppe overvældende stor. Her er der et problem omkring de studerendes mobilitet, som jeg mener at vi må forsøge at løse.

For det andet viser det sig jo, at langtfra alle, der rent faktisk får tildelt den eftertragtede studieplads, benytter den, når det kommer til stykket. Derfor er der allerede i august en anden runde, hvor de, der i første omgang fik afslag, kan prøve lykken igen. Det synes jeg også er værd at understrege.

For det tredje viser erfaringen, at 70-80 pct. af dem, der får afslag på deres ønske om en studieplads, og som søger igen, senest året efter kommer ind. Dette er ifølge Jakob Lange. Så lad os nu ikke overdrive problemerne. Kendsgerningen er jo, at der er flere studiepladser ved de videregående uddannelser, end der har været nogen sinde før.

Kendsgerningen er også, at de studerende opfører sig lidt som lemminger, der løber efter eller søger ind på de samme studier. I øjeblikket er det antropologi, psykologi, lægestudiet og jordemoderstudiet og humaniora, der er in, og fysik, kemi, matematik og til dels stadig ingeniørstudierne, der er out. Flere ordførere har været inde på det før. Det er et paradoks, at vi har afviste ansøgere, og vi stadig står med tomme studiepladser.

Man kan derfor spørge sig selv: Jamen hvad er det egentlig, der er Enhedslistens tanke? Skal samtlige uddannelsesretninger udbygges, så de til enhver tid kan optage alle de studerende, der kunne tænkes at finde på at søge? For det er sådan, jeg må forstå Enhedslistens prioritering og forespørgsel: At man til enhver tid kan optage alle de studerende, der kunne tænkes at finde på at søge ind. I så fald bliver der selvsagt tale om en kæmpe overkapacitet på de videregående uddannelser, og det er jo ikke gratis. Mener Enhedslisten virkelig ikke, at de offentlige midler kunne bruges på en bedre og mere social måde? Skal man bare bevidstløst udbygge uddannelseskapaciteten uanset omkostningerne, og uanset hvad man ellers kunne have brugt pengene til?